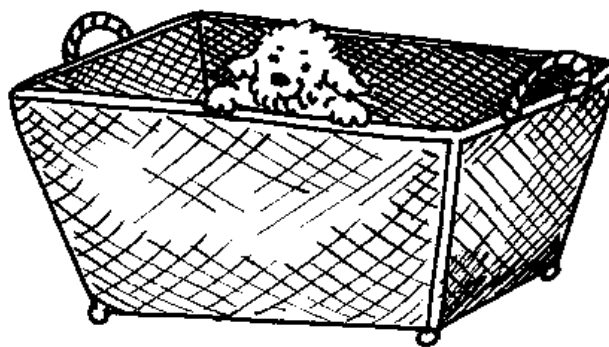

1. Muki se představuje

Ahoj. Já jsem Muki a jsem pes. Mám bílou chlupatou srst a malé packy. Nejsem příliš veliký, asi tolik, abych se vešel do malého košíku, s jakým chodí lidští člověkové na houby. Také jsem ještě celkem mladý, ale myslím, že na svůj věk jsem již dost rozumný a chytrý a rozvážný a bystrý a tak dále. Nerad bych se chlubil, samozřejmě.

Narodil jsem se, jak už to bývá, své psí mamince ve velkém proutěném koši. Bydleli jsme tenkrát u jedné moc hodné staré paní, která měla krásnou velkou zahradu. Já, jak rád jsem si tam hrával se svými bráškami a sestřičkami!

Cože? To jsem vám ještě neřekl? Hm, tak to musím hned napravit. No, své mamince jsem se totiž nenarodil jen já sám, nýbrž ještě se dvěma bráškami a dvěma sestřičkami. Ti se narodili v úplně stejný den jako já. Měli jsme se všichni moc rádi. Bydleli jsme u té staré paní šťastně a spokojeně. Škoda, že naše štěstí netrvalo moc dlouho.

Jednoho dne přišel ke staré paní jeden veliký a silný pán a odvezl s sebou mé dva brášky. Byl jsem tenkrát moc smutný a plakal jsem. Ne, že bych neměl rád své dvě sestřičky, ale uznejte sami, dá se s holkami hrát na indiány?

Po nějaké době si zase jiní lidé odvezli mé sestřičky. Naložili je do velkého, červeného auta a zabouchli za nimi dveře. Od té doby jsme je neviděli. Maminka si tenkrát povzdechla: "Ach, můj milý Muki, tak už jsi mi zůstal jenom ty."

Lehl jsem si jí do klína a spokojeně opřel hlavu o její hebkou srst. Ach, kéž bych odsud nikdy nemusel odejít!

A tak jsem zůstal sám. Celé dny jsem trávil hraním. Ze začátku bych si byl rád hrál zase se svými sourozenci, ale za nějaký čas jsem si už dovedl hrát úplně sám.

Jednoho dne zastavilo před naším domem velké, zelené auto. Slyšel jsem jeho zvuk až do boudy a běžel se zvědavě podívat k brance. Z auta vystoupili tři lidé. Dva byli velcí a ten třetí byl takový malý, ježatý kluk. Hned od začátku se mi vůbec nelíbil. Stál jsem schovaný za malým keříkem a všechno pozoroval z povzdálí.

Najednou si mě kluk všiml. "Jé, mami, podívej! To je ten pejsek! Jé, ten je pěkný!" A kluk se ke mně rozběhl a popadl mě za tlapky.

"Aúú," zaúpěl jsem, "musíš se mnou tak cloumat?"

"Hele, mami, tenhle pejsek umí mluvit!" vykřikl ten kluk. "To je paráda, řekni ještě něco!"

A zrovna neřeknu, pomyslel jsem si a zatnul zuby.

"Ty se mnou nemluvíš?" Kluk mě chytil v pase a zvedl do výšky, až jsem nožkami třepetal ve vzduchu.

"Pomóc!" zaúpěl jsem bezmocně.

"Už mluví, už mluví!" zvolal kluk vítězoslavně a postavil mě zpátky na zem. Sotva jsem popadal dech.

Dva velcí lidé, kteří s klukem přišli, mluvili cosi se starou paní, ale byli příliš daleko, takže jsem jim nemohl moc rozumět.

"Tak ujednáno," řekl po chvíli velký pán a dal staré paní do ruky nějaké peníze. Copak mě snad chce stará paní prodat? Pane Bože, jen to ne! Hlavně ne tomuhle nesnesitelnému klukovi!

"Tak, Matyáši," povídá po chvíli druhá osoba, "tohle je tvůj nový pejsek. Jmenuje se Muki."

"Jé, Muki, to je krásné jméno," zvolal kluk a znovu mě vyhodil do výšky. Tak tohle je tedy gól!

